

Τα διαλυτικά

Σημειώνονται πάνω από το γράμμα που δεν πρέπει να προφερθεί μαζί με το γειτονικό του κατά την καθιερωμένη προφορά. Έτσι, μεταχειριζόμαστε τα διαλυτικά πάνω από το ι και το υ, όταν προηγούνται α, ε, ο, υ, για να δηλωθεί πως το ι, υ προφέρεται χωριστά σαν /ι/, χωρίς να απαρτίζει μαζί με το προηγούμενό του φωνήεν δίψηφο:

π.χ. χαϊδεύω, πανθεισμός, ευνοϊκός, μυϊκός, καταπραΰντικός κ.τ.ο.

Τα διαλυτικά δεν σημειώνονται:

- α) σε άλλους συνδυασμούς φωνηέντων που δεν είναι δίψηφα γράμματα: π.χ. Μωυσής, διυλίζω, γήινος, πρωί κ.τ.ο.
- β) όταν το προηγούμενο φωνήεν είναι δίψηφο γράμμα: π.χ. αλληλούια, παλαιικός, γεφυροποιία, ευπόληπτος κ.τ.ο.
- γ) όταν η χωριστή προφορά των δυο φωνηέντων φανερώνεται από τον τόνο: νεράιδα, δρύινος κ.τ.ο.